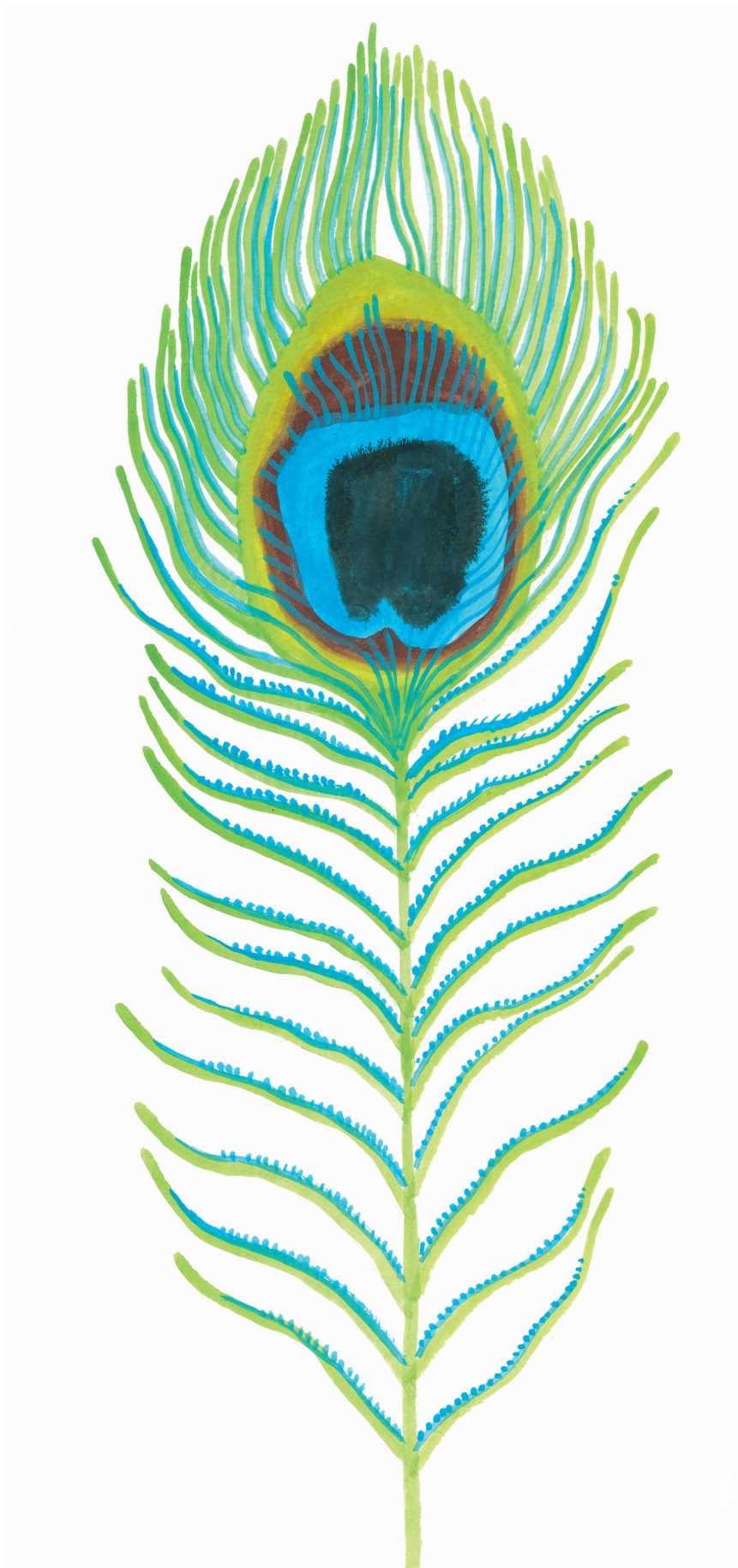

Fragment uit *De eekhoorn legt een ei en andere fabels*, Janneke Schotveld & Noëlle Smit, Van Goor, 2021.
Dit fragment mag uitsluitend voor educatieve doeleinden worden gebruikt en niet verder worden verspreid.

De spreeuw met de pauwenveren

OP EEN DAG STOND een tobberige jonge spreeuw voor de spiegel. 'Bruin is lelijk,' zei hij tegen zijn spiegelbeeld. 'En mijn stippen zitten scheef.' 'Ach, jongen, toch,' zei zijn moeder. 'Je wordt vanzelf een knappe, zwarte spreeuw.' 'Zwart is nóg saaier!' riep de jonge spreeuw. Hij zuchtte diep en vloog naar buiten. Op de eerste de beste tak ging hij somber voor zich uit zitten kijken. Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een wel heel bijzondere vogel. De spreeuw viel bijna van zijn tak van bewondering. Wát een mooi dier! Het was de pauw, en de pauw voelde dat hij werd bekeken. Dus maakte hij het nog een beetje bonter, want zo zijn pauwen. Hij stak zijn staart omhoog in een waaier van kleurenpracht. De spreeuw dook naar beneden. 'Meneer! Meneer!' riep hij. De pauw draaide zich om. 'Ja, kleine jongen?' 'Hoe komt u aan die veren?' De pauw dacht even na. 'Daar ben ik mee geboren,' zei hij toen. 'O.' De spreeuw zuchtte van verlangen. 'Denkt u dat ik ook ooit zulke veren krijg?' De pauw liet een stilte vallen. Hij bekeek de spreeuw van top tot teen. 'Nee,' sprak hij toen. Je kon maar beter duidelijk zijn in dit soort situaties. Daarop vervolgde de pauw zijn weg. Hij sleepte zijn verenkleed statig met zich mee. Maar hé! De staart liet één veer los. De pauw had niets door, want hij ging helemaal op in zijn statigheid.

21

Maar de spreeuw kon zijn geluk niet op. Snel als een raaf schoot hij naar voren en pakte de veer.

Hij bleef de pauw op een afstandje volgen. En zo verzamelde hij een heel bosje pauwenpracht.

Met de buit in zijn snavel vloog hij naar huis. Daar zette hij de pauwenveren tussen zijn eigen veren.

Dolgelukkig keek hij in de spiegel. Trots liep hij naar buiten en paradeerde een rondje. ‘Bespottelijk!’ riep de buurman, een mopperige oude bosuil die één boom verder woonde.

‘Kom onmiddellijk binnen!’ riep zijn moeder.

‘Je zet jezelf voor gek,’ lachte zijn zusje.

22

‘En ons ook,’ mopperde zijn broertje.

‘Zoon, haal die idiote veren er onmiddellijk uit,’ beval zijn vader.

Maar de spreeuw was zo gelukkig! Het kon hem niets schelen wat de anderen dachten. Hij bekeek zichzelf in de spiegel en was tevreden.

De volgende dag in de zangklas was het wel even doorbijten.

De andere spreeuwen lachten hem uit.

De meester keek bezorgd.

Maar onze jonge spreeuw trok zich van dit alles niets aan. Hij zong uit volle borst mee.

In de pauze wilden een paar meisjes zijn nieuwe veren van dichtbij bekijken.

Later kwamen er ook een paar jongens bij.

De spreeuw met de pauwenveren liet het rustig gebeuren.

Hij vertelde hoe hij eraan was gekomen. En hij gaf eerlijk toe dat het vliegen wel een beetje moeilijker ging. Maar dat hij toch gelukkiger was zo.

Toen de jonge spreeuw thuiskwam na school, zat zijn oude buurman buiten in de zon.

‘Bespottelijk! Ik blijf erbij,’ mopperde de uil.

‘Het gaat vast wel weer over, hè jongen?’ zei zijn moeder.

‘Ik vind het eigenlijk wel hip,’ gaf zijn zusje toe.

‘Mij best, als ik er maar niet zo bij hoef te lopen,’ zei zijn broertje.

‘Ach, ik hou toch wel van je, met pauwenveren en al,’ fluisterde zijn vader.

En zo raakte iedereen in het bos langzaam maar zeker gewend aan de spreeuw met de pauwenveren.

Zo zie je maar weer: blijf jezelf, ze wennen er wel aan.

(Behalve de oude buurman dan.)

